

Joan Carles Gonzàlez Pujalte

Paisatge des d'una cadira

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2010-P-A-0241-0183

© del text: Joan Carles González Pujalte

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Carles Gonzàlez Pujalte

Paisatge des d'una cadira

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-2010-P-A-0241-0183

El poemari *Paisatge des d'una cadira*, de Joan Carles González Pujalte, fou guardonat amb un Accèssit al xxxiv Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2010. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Paisatge des d'una cadira

A la Remei, companya de vida. Al David Giménez, company de feines. Al Guillem Serradell, company d'espais. Al Franc Sellers, company de pors.

A l'Enric Domingo, la Mercè Muñoz i la Lola Casas, companys de poesies. Al meu germà, que em contempla des de la mort.

BRUEGHEL, ESTIU I VIOLONCEL

Jo diria finals de juliol o principis
d'agost, no més enllà de l'any,
probablement des d'un turó albirant
lentes planures, bocatges calms,
pruneres bordes i cossos com de Brueghel
dibuixats descansant en una hora migdia
amb amants potser estripant-se encara més
els parracs rere un munt de fenc,
amb gossos disputant-se ferotgement una llebre
mig viva.
I aquest violoncel.

A VISTA D'OCELL EN UN PAISATGE DE LUCAS CRANACH EL VELL

Altres estralls de la tempesta, orogènesi
per al paisatge, corc que corca un tronc
vell com l'abisme, a vista de pintor flamenc,
la punxa dels arbres, algun full brillós,
tanta cresta; el riu, el meandre, ocells
estranyos que no conec, allau de mineral
de cristall, forats negres, catau de monstres.
M'obeeixo i faig l'exercici constant de batre plomes,
d'anar cap allà on una massa de sol endevinada
només endolceix les hores,
fa un pa de temps passat i el mastega.
Són les més dolces hores de l'infern animal.
Un volum que roman, que no passa, un cos mort
de cabra que llepa l'aigua.

Paisatge des d'una cadira

PRIMAVERA AMB METAMORFOSI. LEDA

Però de vidre una entitat que lentament
es fa plomes com la massa sangonosa
d'un ocell atropellat, entra dins la carn furiosa
de Leda, com un déu transformat la té pel sexe.
Això començava la primavera.

CIMENTERA , CAMÍ D'ARGENTONA, HIVERN I DIUMENGE

Irremeiablement el silenci quan les coses
es van diluint amb lentitud com un terrós de sal.
Algun tub llavors bufat pel vent, algun estel
que sona, terrible, alguna duna que avança,
alguna ombra, algun papalló desfet entre les mans
d'un nen, farineta, quasi ni vida; impertinència
brusca al cor de natura, alguna bicicleta sense rodes
ni frens algun fantasma, algun arxivador d'oficina,
alguna formigonera muda oblidada pels obrers,
algun aleteig estrany, alguna glacera, algun guant
de goma, alguna sang dura. Això i no-res.
Irremeiablement el mateix.

DES D'UNA CADIRA. CAP ENDINS

I mirar com els prehistòrics de posar la mà simbòlicament
damunt del que verament et motiva, per exemple la mar serena,
el tronc que es bressola en l'escuma, el buf del vent, eixes coses
— Patinir — la nit immensa colgada d'estrelles, un ca que lladruga
— Miró — una guitarra elèctrica — Queen — el tret roent del caçador, fume-
jador, i després guanyar la peça, l'esmolet, el carnisser — Bacon — l'escalfor
d'abans de la tempesta, la serra elèctrica, coses juxtaposades
en un ordre angèlic — Switters — mil haikus sobre cireres i flors d'ametlles
— Li Po — l'últim matí de la vida d'un mort, la sal perduda pels porus d'un cor,
els tentacles desproporcionats, lliscosos d'un pop, el seu abatut caparró
— Barceló — la tremenda immobilitat d'una cadira on m'he assegut jo, l'enor-
me, la vertiginosa sacsejada del món.

MOTIU ORIENTAL. PROBABLEMENT HOKUSAI

Em miraves, en boirina embolicat com l'ametller
d'un infern japonès, nu i després del rocam dels dies
i les nits embolicat amb la delicadesa dels amors divins
i els amors profans; regalet de reis, que era jo
com un paisatge encara de dolor amb color de safrà.
S'aixeca va de mi una ona gegant amb escuma a la cresta,
així, talment com enfurismada, somni d'Hokusai.

Paisatge des d'una cadira

CIGNES I VOLUPTUOSITAT

Un sostenidor i unes ulleres, assutzenes en filera,
figues negres, empasten la nit sencera con cignes al llac
fent tímides ondes de l'aigua planera.

JOAN CARLES GONZÀLEZ PUJALTE

UN UNIVERS I UN LLIMONER

Aquest univers que ara és, ara no és,
remolí bla de mercuri i plata. Fragositat groga
d'un llimoner en la zona no creada per déu.

DIVINITATS ELÈCTRIQUES. CARRACCI, ANNIBALE

Cossos encara violents,
l'un damunt l'altre com escarabats
atrafegats en el seu no-res i al cel
totes les tempestes possibles de llavis
amuntegats, núvols voraços, prenyats
de divinitats elèctriques
que remenen com llamprees.

MÒBIL. CALDER

Penjo d'un arbre mogut lentament pel pes d'un corb
(panxut, devoramorts, estripaventres, arrencaulls),
com un no-res de somni, endurit per la mort,
eixerit el sexe, mòbil de Calder, vibràtil
com per a parir la mandràgora (verge i àngel tenebrós)
com per a obrir una rasa a la crosta del meandre
per on el món engoleixi el propi món fins a evacuar-lo
dins la claveguera del record.

